

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Ce înseamnă paisprezece neamuri?

Genealogia pe care o citim în Biserică în Duminica dinaintea Nașterii Domnului (a Sfinților Părinți după trup ai Domnului), vorbește de trei ori de paisprezece neamuri. Ce înseamnă paisprezece neamuri? Câte veacuri sunt? Sensul aici este că numărul șapte din dublarea căruia provine numărul paisprezece încheie timpul stricăcios al lumii acesteia. Sfânta Scriptură zice că Dumnezeu a făcut lumea aceasta stricăcioasă înșelătoare și înșelată în șapte zile. Prin urmare, cele paisprezece neamuri erau neamurile oamenilor care au trăit și au luptat cu durerea, cu bolile, cu moartea. Câți și câți oameni au trăit cu nădejdea, fără ca în final să vadă ceea ce așteptau! Câți mureau postind așteptându-L pe Mesia așa cum L-au aflat în Vechiul Testament! Toți aceștia îl așteptau pe Mântuitorul înlăuntrul întunericului prin lumina opacă a Vechiului Testament. Potrivit Vechiului Testament de la Adam până la Nașterea lui Hristos au trecut 5.508 ani. Scriptura stabilește atâția, ca să creeze cele trei perioade de câte paisprezece neamuri: perioada de mai înainte de robie, cea din robia în Babilon și cea de după robie. Numărul șapte este, prin urmare, simbolic. Arată nenumăratele neamuri și că toți care au trăit s-au stins, s-au pierdut așteptând lumina cea adevărată, pe Hristos. Acum că a venit Hristos stihurile de după icos spun către părinți: „Primiți bucuria, strămoșilor, văzându-L pe Hristos Mesia apropiindu-Se”.

A venit Lumina, a răsărit soarele, s-au stins toate astrele și toți aceia care se numeau dumnezei. Au dispărut jertfele, încă și cele ale lui Israel, despre care le spunea de atâtea ori Dumnezeu: „urâsc sărbătorile

Sfânta Scriptură zice că Dumnezeu a făcut lumea aceasta stricăcioasă înșelătoare și înșelată în șapte zile. Prin urmare, cele paisprezece neamuri erau neamurile oamenilor care au trăit și au luptat cu durerea, cu bolile, cu moartea. Câți și câți oameni au trăit cu nădejdea, fără ca în final să vadă ceea ce așteptau! Câți mureau postind așteptându-L pe Mesia așa cum L-au aflat în Vechiul Testament! Toți aceștia îl așteptau pe Mântuitorul înlăuntrul întunericului prin lumina opacă a Vechiului Testament.

voastre, jertfele voastre Îmi sunt urâte”, fiindcă nu dădeau Duh. În ciuda acestui fapt, evreii transmiteau din gură în gură, de la mamă la fiu, informația că îl așteptăm pe Proorocul care va întregi lucrarea lui Moise și va împlini toate făgăduințele lui Avraam, lui Isaac și ale tuturor celorlalți. Dar toate câte s-au întâmplat în trecut s-au stins,

acum în iad când S-a dus acolo Hristos. Totuși, strămoșii se întrebau cine este Dumnezeu și au aflat-o acum în iad când S-a dus acolo Hristos.

(Arhimandritul Emilianos Simonopetritul,
Cuvinte praznicale mistagogice,
Idiktos, Athena, 2014)

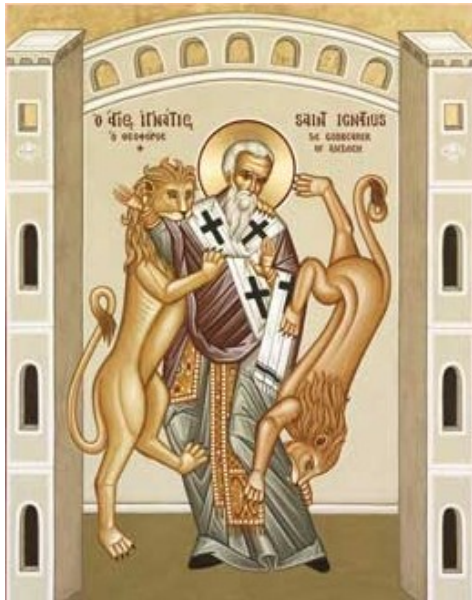
Samarkand Mormântul Proorocului Daniel

În fiecare an, pe 17 decembrie, cu o săptămână înainte de luminosul praznic al Nașterii Domnului, Biserica Ortodoxă îi cinstește pe fericitul prooroc Daniel și pe cei trei tineri mărturisitori ai Dumnezeului celui Viu: Anania, Azaria și Misail. La mormântul proorocului din fabulosul Samarkand (Uzbekistan) – oraș situat pe legendarul Drum al Mătăsii – neconținut, pe tot parcursul

anului, sosesc pelerini din lumea întreagă. Creștinii, evreii ori musulmanii obișnuiesc să-și ceară deopotrivă proorocului vechi-testamentar, în pelerinajele lor, un dar sau o mijlocire...

(continuare în pagina 2)

Sursa: www.lumeacredintei.com

Sfântul Ignatie Teoforul

Sacrificiul este în orice religie modul prin care se relaționează cu divinitatea. De-a lungul timpului, oamenii au adus zeilor sacrificii de animale, din roadele pământului, și chiar jertfe de vieți omenești.

În creștinism, sacrificiul este interiorizat, spiritualizat. Accentul se mută de la sânge la renunțarea interioară în favoarea ascultării de Dumnezeu. Sacrificiul vieții a rămas, însă, ca formă superioară de jertfă. În creștinism se cheamă martiraj. O dovedește și **Sfântul pomenit la 20 decembrie - Sfântul Ignatie**.

El a fost episcop în Antiohia, și a murit ca martir la Roma, în timpul împăratului Traian, pe la anul 107. Au rămas celebre scrisorile Sfântului Ignatie compuse în timp ce era dus sub pază spre Roma. El îi ruga pe creștinii comunităților prin care trecea să nu intervină pentru eliberarea sa, preferând să primească moartea martirică, singura prin care, spunea el, poate ajunge la Dumnezeu.

A sfârșit în stadion ucis de lei. Curajul și credința i-au adus supranumele de Teoforul, adică "purătorul de Dumnezeu".

Ziua lui se numește popular ziua de Ignat. La noi, la români, este ziua în care se taie porcii de Crăciun. Unii spun că sacrifică porcul, dând acestui obicei conotații rituale. Porcul nu are însă nici-o legătură cu Sfântul Ignatie și nici cu jertfa creștină. Legătura este cu un obicei păgân precreeștin, de a se aduce soarelui sacrificii animale, acum în apropierea solstițiului de iarnă.

Așadar, sărbătoarea unui sfânt care s-a jertfit de bunăvoie pentru Dumnezeu s-a suprapus peste un sacrificiu păgân. Creștinul a păstrat obiceiul de a-și tăia porcul, dar sacrificiul l-a transferat de la animal la om.

Omul este cel care se sacrifică în această zi, postind. Pomana porcului pentru creștinul autentic nu înseamnă să mănânce carne în zi de post, ci să dea de pomana cui nu are. Doar așa se pot integra în mod potrivit animalul și stomacul în atmosfera de așteptare a Nașterii Domnului.

Samarkand: Mormântul Proorocului Daniel

(continuare din pagina 1)

Venirea lui Mesia profețită în Babilon

Daniel, fericitul prooroc dăruitor, a trăit cu 460 de ani înainte de întruparea Mântuitorului Hristos. Pe când era copil – în vremea înrobirii Ierusalimului de către Nabucodonosor, împăratul babilonienilor – a fost luat ca rob din Iudeea în țara haldeilor. Istoria sa o cunoaștem cu toții: deprinde bine limba, scrierea „și toată știința cea din Babilon”, fiind așezat, încă de tânăr, ca mai-mare peste treburile împăratului; talmăcește mulțime de vise proorocești; i se decoperă în vis „cele 7 săptămâni de ani” ce despărteau vremea sa de vremea venirii lui Mesia; este aruncat în groapa cu lei – unde, în chip minunat, este păzit nevătămat; pe malurile Tigrlui, vede venirea Fiului Omului întru slavă... Vestind neîncetat pe Dumnezeu cel adevărat, în mijlocul a numeroase popoare păgâne, proorocul se va muta la Domnul la adânci bătrâneți.

Unde se află mormântul proorocului Daniel?

În jurul marelui prooroc vechi-testamentar – respectat, în egală măsură, de cele trei mari religii monoteiste: creștinism, islamism, iudaism – se vor isca, de-a lungul secolelor, mai cu seamă din pricina mormântului său, vii controverse. În martirologiul roman este trecut Babilonul ca loc al morții proorocului Daniel.

La **Kirkuk** (Irak), într-un vechi templu evreiesc (transformat în biserică creștină, iar mai apoi în moschee), există patru morminte presupuse a fi ale proorocului Daniel și ale celor trei tineri – Anania, Azaria și Misail – aruncați în cuptorul de foc din Babilon. Tot în Irak, la Muqdadayah, Hillah și Mal Amir, alte trei morminte sunt considerate de tradiția locală ca fiind ale proorocului.

În Iran, în provincia **Khuzestan**, în anul 1860, s-a refăcut, în urma unor inundații devastatoare, un vechi mormânt presupus a fi al lui Daniel.

Locul cel mai aprig disputat al mormântului (printre alții, de vestiții cronicari Ibn Hawqal,

Al-Baladhuri, Ibn Taimiyah și Benjamin de Tudela) este orașul biblic **Susa**, fosta capitală a imperiului elamit. Locuitorii celebrei cetăți s-au războit vreme îndelungată pe seama rămășițelor pământești ale proorocului Daniel. Un râu care taversează de la un capăt la altul Susa împărțea, într-o vreme, orașul în bogați și săraci. Conflictul între localnici s-a stins doar prin mutarea sarcofagului, prin alternanță, vreme de un an de zile, de fiecare parte a râului. Șahul persan Sanjar va considera însă noul obicei drept o batjocură adusă proorocului. Împăciuitor, el va lega sarcofagul sfânt cu lanțuri la jumătatea dintre cele două maluri, sub un pod...

În capitala lui Tamerlan

Samarkandul este o adevărată bijuterie a Orientului, scăpată ca prin minune de furia distrugătoare a bolșevicilor. Creștinii – deloc puțini în Samarkand (chiar și astăzi se mai văd urme de biserici în vechiul oraș) – vor conviețui pașnic aici, vreme îndelungată, alături de evrei ori musulmani. Începând cu anul 1370, hanul Tamerlan își va muta capitala imperiului său – întins din India până în Turcia – în vestita cetate, situată la jumătatea Drumului Mătăsii. Vreme de 35 de ani, arhitecți și artiști renumiți, mai cu seamă indieni și persani, vor înălța din temelii un nou oraș, Tamerlan dovedindu-se un adevărat „patron al artelor”.

Mormântul lui Hodja Donior (proorocul Daniel) din Samarkand se datorează și el hanului Tamerlan. Acesta va aduce, în urma unei incursiuni armate în Asia Mică, de la Susa – ori, după unele cronici târzii, de la Mecca –, pentru împodobirea noii sale capitale, rămășițele pământești ale marelui prooroc. Mausoleul de astăzi, situat într-o periferie a Samarkandului, a fost refăcut în anul 1900, deasupra mormântului lui Daniel din vremea lui Tamerlan. Lungimea criptei măsoară nu mai puțin de 18 m! Unii explică aceasta prin faptul că profetul ar fi fost un uriaș... Într-o legendă locală se spune însă că în criptă s-ar afla doar brațul marelui prooroc, care crește, amenințător, de la un an la altul... Cei mai mulți pelerini privesc, totuși, mai degrabă spre dărnicia nețărnută a proorocului.... (**Gheorghită Ciocoi**)

Sursa: www.lumeacredintei.com